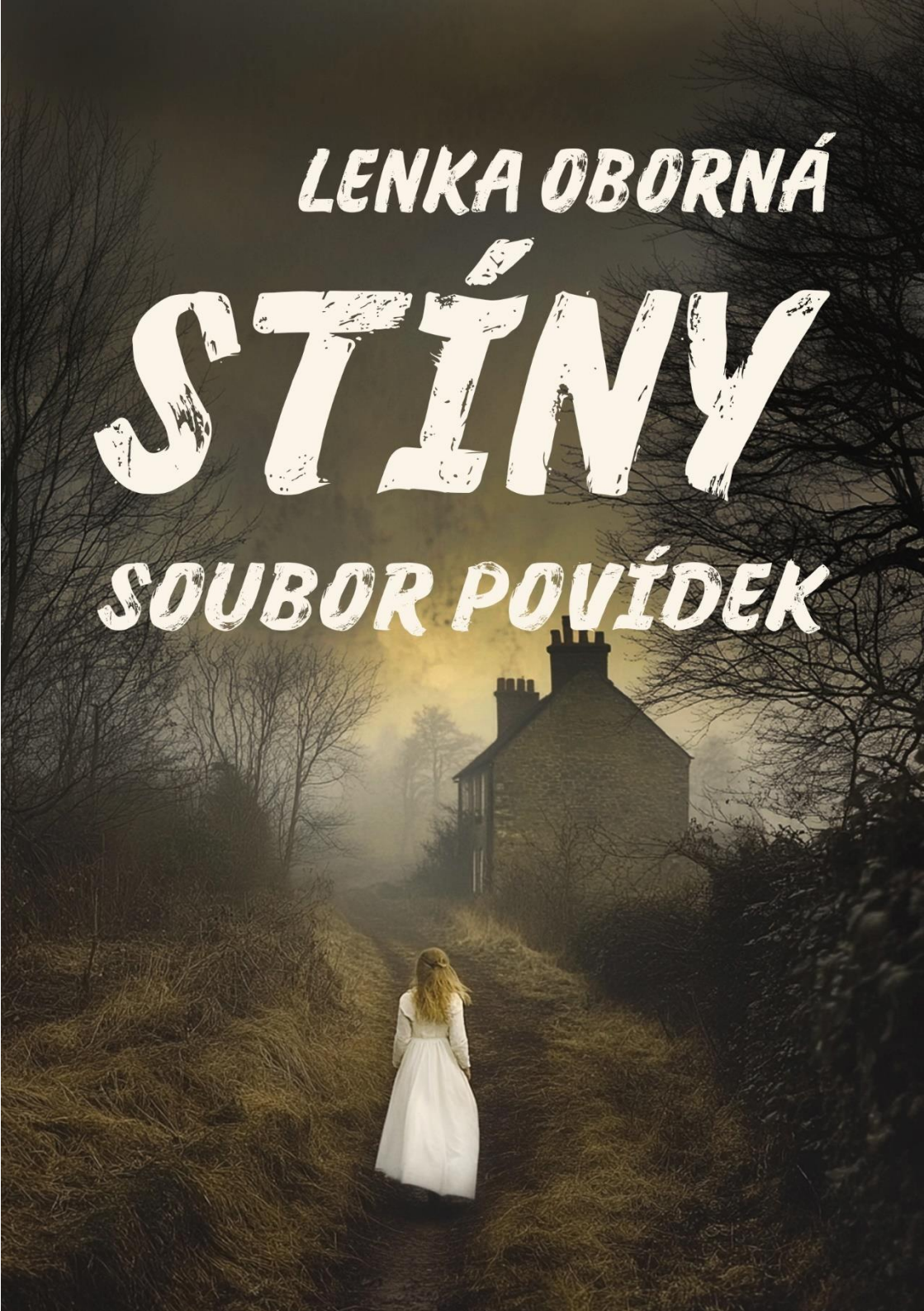

LENKA OBORNÁ
STÍNÝ
SOUBOR POVÍDEK

STÍNÝ

Soubor povídek

Lenka Oborná

OBSAH

PARANOIA	4
SOUKOLÍ SMRTI	18
VÁNOČNÍ	26
HEDVÁBNÁ KOŠILE	29
STÍNY NA OKRAJI LESA	34
ČÍNSKÁ ČTVRŤ	41
TOKAJ	47
UPÍROVA NEVĚSTA	52
PROVAZOCHODEC	57

PARANOIA

Rok 1920 Nová Anglie

Mám na sobě spodní prádlo, světlou viskózovou košilku s krajkou, oblékám si tělové silonové punčochy a myslím na Virginii. Její rty, její zelené oči s velkými řasami. Kudrnaté světlé kadeře vonící po levanduli. Bledá pleť. Miluji její úsměv.

Připínám punčochy k podvazkovému pásu a pohladím svoji kůži, ach Virginie!

V poledne máme schůzku u malého rybníčku za zdmi léčebny pro duševně choré ve Worcesteru.

V léčebně jsem měla noční směnu, ráno jsem chvátala do ubytovny ošetřovatelek, abych se alespoň chvíli prospala a v poledne vypadala pro Virginii svěže.

Pro ni chci být krásná. Oblékám temně modré úzké šaty bez rukávů, sahají mi ke kolenům, mojí chlapecké postavě sluší. Nemám skoro žádná prsa ani boky. Od šestnácti let jsem sloužila ve vojenské nemocnici jako zdravotnice. Po Velké válce jsem pomáhala při epidemii španělské chřipky. Trpěla jsem hladem a španělskou chřipku také prodělala, dlouho byla mým oděvem uniforma. Dnes se chci líbit. Chci být krásná pro Virginii.

Muži o ošetřovatelky, které pracovaly ve vojenských nemocnicích, moc nestáli. Mysleli si, že jsme si během války mezi tolika muži nemohly zachovat svoji čest. Pro ženu se přece nehodí pohybovat se mezi muži jen tak a vidět věci, které mají být očím ženy

skryté. Navíc moje práce v ústavu pro duševně choré nebyla pro citlivé muže příliš vábivá, a proto byla pro moji takzvanou čest asi poslední kapkou.

Já stejně o muže nestála.

Kolem krku přehodím dlouhé umělé perly, dvakrát obtočím a nechám volně padat na plochou hrud'.

Včera jsem se nechala ostříhat podle Gildy Gray, mám kaštanové vlasy, které však následkem hladu a války prokvetly šedí, a hnědé oči. K účesu Gildy Gray se skvěle hodí nový světlý klobouček se zvonkem. Dívám se do zrcadla a po dlouhé době se sama sobě líbím, Virginia bude ohromená.

Nazuji otevřené boty na nízkém podpatku, rukavičkami se nezalamuji a utíkám k rybníčku.

Stojí tam ona, moje Virginia.

Krásné plavé vlasy jí spadají přes ramena na záda. Na ústech hraje úsměv a její zelené oči září pod staromódním slaměným kloboučkem. Je tak bledá a křehká! Hrudníček stažený pevným korzetem, možná po mamince? Dnes už se nenosí. Vždy v jednoduchých šatech s dlouhou sukní a bosá. Ach Virginie, vtisknu jí jemný polibek, tak ráda tě vidím.

Margaret, vítám tě a polibek mi vrátí. Sedneme si do trávy, ve stínu ústavní zdi, tak, aby nás nikdo nemohl vidět.

Hladím Virginii po tváři, omotávám kolem prstů její nádherné vlasy, jemně se dotknu ňader sešněrovaných v korzetu, přejedu přes hrubou látku a cítím její vzrušení. To krásné napětí a chvění mezi

námi pulsuje ještě dlouhou dobu. Užíváme si vzájemnou blízkost a letmé doteky.

Virginii jsem poznala po válce, když jsem nastoupila jako ošetřovatelka do ústavu pro duševně choré. Bude to rok, co jsem se cestou na ubytovnu procházela kolem ústavních zdí a narazila na Virginii. Byla jsem tehdy velmi bledá a zesláblá po španělské chřipce, místo ošetřovatelky v ústavu pro duševně choré měl být pro mne odpočinek.

Virginia seděla v trávě, krásná jako dnes, vypadala zasněně a zdálo se, že mě vůbec nevnímá.

Když jsem na ni promluvila, lekla se, hleděla, jako by nemohla uvěřit tomu, že jsem na ni promluvila. Potom utekla. Za týden už na mě čekala s prostým: Já jsem Virginia a užasle čekala na odpověď. Já Margaret.

Scházíme se po každé noční směně, pokaždé na mě čeká v poledne u rybníčku. Občas za mnou tajně zaběhne do ústavu i v noci. Moc toho o sobě nevíme. Z ustrašeného až trpkého počátečního přátelství se vyvinula zakázaná láska, ve kterou jsem nikdy nedoufala. Láska, která nemůže mít budoucnost, která nesmí být odhalena. Milovala jsem Virginii celým svým srdcem a toužila po ní celým svým bytím.

Celé odpoledne sedíme jedna druhé v objetí ve stínu ústavní zdi, nepotřebujeme slova. Moji rodiče zemřeli za války, bratři ve válce padli. Ani Virginia o minulosti nemluví.

Je příjemný letní den, krom doteků cítím na kůži chladný vánek a vůni ústavních růží, které přinesl. Nepotřebuji víc, Virginie je mi vším.